

ὑπουργείου ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ ταῖς ἐπιτροπείαις, ἀποδείκνυται ὅτι ἔσπευσαν οἱ τοὺς φόβους τούτους συλλαβόντες καὶ ὅτι ὁ κ. Φρεΐσιν ἐθα κατορθώσῃ νὰ διεξαγάγῃ εἰς αἴσιον πέρας τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ ἔργον.

Ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν, παρατηρεῖται ἀποκεντρωτικὴ τάσις παρὰ διαφόροις τῶν ἀποτελούντων τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Χοχεντσόλερν κράτεσι καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῷ βασιλείῳ τῆς Βαυαρίας. Ἀείποτε οἱ ἐν Μονάχῳ ἀντέστησαν κατὰ τῶν ἐν Βερολίνῳ συγκεντρωτικῶν τάσεων καὶ ἐπειράθησαν νὰ καταπολεμήσωσι τὰς περὶ τῶν πρωτείων ἀξιώσεις τῆς Πρωσίας, νῦν δὲ ἐπὶ τῇ ἀξιώσει ταύτης ὅπως τὸ ἐν αὐτῇ δικαστικὸν σύστημα ἐν τοῖς στρατοδικείοις ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χοχεντσόλερν ἔτι μᾶλλον ἐξώθησαν τὴν ἐαυτῶν ἀντίστασιν καὶ ἀγωνίζονται νὰ τηρήσωσι τὸ ἀνέκαθεν ἐν Βαυαρίᾳ ἐπικρατοῦν σύστημα, καθ' ὃ αἱ τῶν ἐνόχων στρατιωτικῶν δίκαι ἐξάγονται, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐν Πρωσίᾳ ἐπικρατοῦν, δημοσίᾳ. Ὡσαύτως καὶ τὸ σοσιαλιστικὸν ζήτημα οὐ μικρὸν ἀνησυχεῖ τοὺς ἐν Βερολίνῳ, καίτοι ἀπέβαλε τὸν τέως ἀνησυχητικὸν χαρακτῆρα δυνάμει τῆς μεμελετημένης πολιτικῆς τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου.

Ἐν Ρωσίᾳ τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων ἦτο ἡ ἐπὶ τοῖς ἀργυροῖς γάμοις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἑορτή, ἥτις ἐν μὲν Λειβαδίᾳ ἐπανηγυρίσθη ἐν πλήρει οἰκογενειακῷ κύκλῳ, συνεπεία τοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς δεινῆς Ἀλεξάνδρας πένθους, καὶ ἡ μόνη σχεδὸν πομπῶδης τελετὴ ἦτο ἡ τοῦ βαπτίσματος τοῦ υἱοῦ τῆς μεγάλης δουκίσσης, ἐν δὲ τῇ λοιπῇ αὐτοκρατορίᾳ μετὰ πολλῆς ἐωρτάσθη τῆς εὐθυμίας. Τὴν ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῶν γάμων τοῦ ρώσου αὐτοκράτορος χαρὰν καὶ εὐθυμίαν ἐπεσκίασέ πως ὁ ἐνιαχοῦ τῶν κυβερνητικῶν τῆς νοτιοανατολικῆς Ρωσίας μαστίζων λιμός, ὅστις πράγματι προσέλαβε, κατὰ τὰς ὁμολογίας αὐτῶν τῶν ἡμεπισήμων ὀργάνων, σοβαρὸν χαρακτῆρα καὶ ἐμβάλλει εἰς ὑπονοίας τοὺς περὶ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον, ἀγωνιζομένους νὰ προλάβωσι μείζονα δεινὰ, τὸ μὲν διὰ τῶν ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἀπορρεόντων ἐράνων, τὸ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πεμπόμενων τοῖς θύμασι βοηθημάτων. Ταῦτοχρόνως μεγάλη καταβάλλεται μέριμνα πρὸς τε βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ τῷ ἐν Βερολίνῳ διεξαγομένῳ νῦν πολέμῳ κατὰ τῶν ρωσικῶν χρεωγράφων καὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν πάσης ἐλλείψεως ἐν τῷ στρατῷ, ὑπὲρ οὗ πολλὰ ὑπάρχουσι διαθέσιμα χρηματικὰ ποσά, ὡς ἐδήλωσέ προσφάτως ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός.

Ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι ἀρξάμεναι τῶν ἐργασιῶν ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης δευτέρας ἐξακολουθοῦσι μετὰ πολλῆς τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας τὰς συζητήσεις αὐτῶν περὶ τῶν ὑποβληθέντων αὐταῖς νομοσχεδίων, ἅπερ, πολλὰ ἅμα καὶ σπουδαῖα τυγχάνοντα, ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐκτακτὸν πίστωσιν, τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τὴν εἰσαγωγὴν λυσιτελῶν τινῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὸν στρατὸν, εἰς πίστωσιν διὰ τὸν ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίᾳ αὐστριακὸν στρατὸν, καὶ ἄλλα. Πάντα ταῦτα μετὰ χαρᾶς βεβαίως ἀποδεκτὰ γενήσονται ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν ἀντιπροσωπειῶν, καίτοι, κατὰ βάθος ἐξεταζόμενα, ἀνευρίσκονται ὡς ἀνεπαρκῆ εἰς τὴν κάλυψιν τῶν δι' αὐτὰς θεσπίζονται ἀναγκῶν, ἐνίοι δὲ τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῶν κύκλων διαρρήδην κηρύττουσιν ὅτι ἥκιστα ἐν μόνῃ τῇ ἐπιψηφίσει τῶν ὑποβληθέντων σχεδίων ἔγκειται ἡ ἐκπλήρωσις πάντων τῶν πόθων. Καὶ ὄντως περὶ μὲν

τοῦ στρατοῦ λέγεται ὅτι ἡ χορηγία τῶν 5 περίπου ἑκατομμυρίων φλωρινίων δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὴν πραγμάτωσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν καταλλήλων μεταρρυθμίσεων, εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πυροβολικοῦ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς μὴ ἀναδιδούσης καπνὸν πυρίτιδος· περὶ δὲ τῶν προσωρινῶς δῆθεν κατεχομένων ἐπαρχιῶν διαπιστοῦται ὅτι μάτην ἡ κυβερνήσις τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ ἐφήρμοσεν ἱκανὰς μεταρρυθμίσεις καὶ συνεσωμάτωσε τῇ αὐτοκρατορικῇ φρουρᾷ ὁλόκληρον τάγμα ἐκ τῶν ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίᾳ στρατολογουμένων καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ἀρχαίων ἀναμνησκόμενοι ἡμερῶν, ἀνθίστανται κατὰ τῆς ὑφισταμένης ἐν τῇ πατρίδι καταστάσεως καὶ εὐχονται τὴν μεταβολὴν αὐτῆς ἐπ' ὠφελείᾳ ὁμαικόνων καὶ ἀδελφῶν λαῶν,

Ἐκ τῶν τοῦ Αἵμου κρατῶν ἡ μὲν Ρουμανία κατῳρῶσε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὑπουργεῖον αὐτῆς διὰ προσώπων, διατελούντων πολεμίων τῇ τριπλῇ συμμαχίᾳ· ἡ δὲ Σερβία ἔχει τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, ὅπερ ἀρκούντως τραχύνεται συνεπεία τῆς πολιτείας τοῦ μητροπολίτου Μιχαήλ, ταῦτοχρόνως δὲ καὶ τὸ οἰκονομικόν, οὗ ἕνεκεν ὁ πρωθυπουργὸς συντόνως μετὰ τῶν συναδέλφων συσκέπτεται. Τὸ Μαυροβούνιον ἀγωνίζεται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ πρὸς ἀνατολὰς μεθόρια συνεπεία τῶν ἐκεῖθεν ἐπιδρομῶν, ἡ δ' Ἑλλάς εὐρῆται ἐν ταῖς παραμοναῖς τῆς ἐπαναλήψεως τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν, αἵτινες εἶχον μὲν ἐγκαινισθῇ τῇ προπαρελθούσῃ δευτέρᾳ, ἀλλ' ἀνεβλήθη ἡ ἐξακολούθησις αὐτῶν συνεπεία ἐλλείψεως ἀπαρτίας.

Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Τῇ προπαρελθούσῃ κυριακῇ, τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὥρα π.μ., ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Ἀθήναις **Ζαππείου** μεγάρου τῶν Ὀλυμπίων, εἶχε συνέλθει τὸ ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὅπως ἀκροάσθαι τῆς ἐπὶ τοῦ Φιλαδελφείου ποιητικοῦ ἀγῶνος ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ τῶν ἑλλανοδικῶν κ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Ὁ κ. Βλάχος διὰ γλαφυρᾶς αὐτοῦ ἐκθέσεως ἀνέγνω τὰς περὶ τῶν ὑποβληθέντων ἐργῶν κρίσεις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς, διὰ προλόγου δὲ διαυγοῦς καὶ χαριεστάτου, ἀπεικόνισε τὴν κατάστασιν τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ποιήσεως, τὰς περὶ τῆς ὁποίας κρίσεις συνεπλήρωσε διὰ τοῦ ἐπομένου συμπεράσματος αὐτοῦ:

Δὲν ἀγωνιζόμεθα πλέον εἰς περιστολὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγκῶν ἀναλόγως πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, ἀλλ' ἐντείνομεν τὸν ἀντίον τὴν δυνάμειν ἡμῶν εἰς θεραπείαν πάσης ἀνάγκης, πραγματικῆς ἢ φανταστικῆς. ἢν γεννᾷ ἐν ἡμῖν ὁ ἀπληρὸς πόθος τῆς ὀλικῆς εὐμαρείας. Δὲν περιορίζομεν πλέον, ἀλλ' αὐξάνομεν μάλιστα καὶ δεινούμεν τὸν ἀγῶνα, ἄλλοι δ' αὐτοῦ ἐπινίκιον ἐπιζητοῦμεν τὸν πλοῦτον, διότι μόνον τὰς διὰ τοῦ πλοῦτου θεραπευομένας ἀνάγκας ὑπολαμβάνομεν ἀξίας ἡμῶν. Ἡ ὀλιστικὴ αὕτη τάσις πάσης σχεδὸν βιωτικῆς ἐνεργείας, ἥ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἐν Εὐρώπῃ ἀποτελοῦσα τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ λήγοντος αἰῶνος, ἐξετάθη, ὡς μὴ ὤφειλε, καὶ παρ' ἡμῖν—παρὰ πᾶσαν τὴν νεώτερητα τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου—ἐπέδρασε δὲ δυστυχῶς καὶ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος τοῦ ἔθνους. Οὐδὲν ἄρα παρὰδοξον, ἀνὰ φθορῶν μὲν σήμερον παρ' ἡμῖν οἱ ἐργάται τῶν κερδοφόρων ἐπιτηδεύματων, λειψανδρῶσι δὲ τὸν ἀντίον οἱ ναοί, οἱ μὴ δυνάμενοι ὄχι μόνον νὰ παχύνωσιν, ἀλλὰ μήτε νὰ θρέψωσι καὶ τοὺς ἐν τῷ ναφῷ δουλεύοντας. Οὐδὲν παρὰδοξον ἀνὰ πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ ποιη-

τιχοῦ ναοῦ μυσταγωγούντων προτιμῶσι τῆς ἀκάρπου μουσοληψίας τὴν ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ ἐμπορίαν κηρίου καὶ λιθάνου.

Μετὰ ταῦτα ἀνέλυσε καὶ ἕκαστον τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔργων, ἐκθέρων συνάμα ὡραιότητάς κρίσεις περὶ τοῦ εἶδους τῆς γλώσσης, ἣν μετεχειρίσθησαν οἱ ἀγωνισταί. Τὰ ὑποβληθέντα ἔργα ἦσαν ἐν ὧν 29, τὰ ἐξῆς:

1) Γλαυκία ἄματα, — 2) Συλλογὴ διαφόρων λυρικῶν ποιημάτων, — 3) Ὁδύγχορος Ἑλλήνων, — 4) Ἡ εὐκολογέλαστος καρδιά, — 5) Τὸ τελευταῖον τοῦ ὄνειρον, — 6) Φτερουγίσματα, — 7) Λυρικά, — 8) Νέφη, — 9) Τὰ λουλουῖα μου, — 10) Τὰ στολίδία τοῦ ποιητοῦ, — 11) Βάκχος καὶ Μαϊνάδες, — 12) Οἱ καρποὶ τῆς Μοῦσας μου, — 13) Καρδιά καὶ στίχοι, — 14) Λευκάνθεμα, — 15) Διὰ δαίμωνε, — 16) Εἰκόνες, — 17) Μνήματα, — 18) Παλαιαὶ γνωριμαίαι, — 19) Ἡ δρόσος τοῦ ἔαρος, — 20) Ἀρμονίαι, — 21) Ἡ Φῶς, — 22) Τὸ μαντεῖον τῆς ψυχῆς, — 23) Στίχοι ἐλεύθεροι, — 24) Ἀστέρες, εἰς δύο χωριστὰς συλλογὰς, — 25) Τὸ θυγάτρι μου, — 26) Ἀγάπης λόγια, — 27) Καρδιά καὶ μένη, — 28) Ὁ καθρέπτης τοῦ Πύργου μου, — 29) Θάλασσα.

Ἐκ τούτων ἄξια ἰδιαιτέρου λόγου ἡ ἀγωνόδικος ἐπιτροπὴ ἔκρινε τὰ ἐξῆς:

Ἀστέρες. — Περιεργος συλλογὴ διστίχων παντοίας ὕλης, ἀλλοκότων, φαντασιοληκτικῶν, κωμικῶν, σκοτεινῶν καὶ αἰνιγματωδῶν, τινῶν δὲ καὶ ἀρετὰ ἐπιτυχῶν. Ὁ ποιητὴς ἀπνύθουε πρὸς τοὺς κριτὰς ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποία χαρακτηρίζει τὸ ποίημά του ὡς ἔργον ἐξόχου πρωτοτυπίας. Φαίνεται δὲ γέρον καὶ εἶναι πιθανώτατα ὁ Σοφοκλῆς Καρύδης.

Καὶ μένη καρδιά. — Ἑρωτικὴ μονοψῆδι. — Δὲν στερεῖται ποιητικῶν προσόντων, ἀλλ' εἶναι μονότονος, καὶ ἀνιαρά. Τὸ ὡραϊότερον μέρος τῆς εἰς τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ ποιητοῦ δοννέτον. Ἐστάλη καὶ εἰς τὸν περισυνὸν διαγωνισμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὲλπισμένο τραγοῦδι». Ποιητὴς αὐτοῦ λέγεται ὁ κ. Δημητράκος-Πουλος.

Τὸ θυγάτρι μου. — Συλλογὴ ἐκ ποιημάτων γεγραμμένων κατὰ ἥλιν τῆς «ἀγνῆς δημόδους», ἀλλὰ περιεχόντων ἐνιαχοῦ πλατυσμούς καὶ περιττοὺς στίχους. Ἀνεγνώσθη ἡ «Κόρη τοῦ Χριστοῦ», χαριτωμένον ποιηματάκι.

Ἑλεύθεροι στίχοι. — Στίχοι μὲ σατυρικὸν μένος, μὲ γλώσσαν προσλαμβάνουσαν πάντα τόνον, κατερχομένην μέχρι τῆς χυδαιότητος, καὶ μὲ φαντασίαν ἀνθρώπου, παρισταμένου ἐνίοτε ὡς νὰ μὴ ἔχη σῶας τὰς ἡρένας. Ὁ πρὸς τοὺς κριτὰς ἔμμετρος πρόλογος εἶναι περιεργότατος. Τὸ ἄριστον τῶν ποιημάτων του εἶναι τὸ «Κτῆνος», ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς αὐτοεικονίζεται.

Ἀγάπης λόγια. — Συλλογὴ ἑρωτικῶν δοννέτων. Δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν ὁ ἔρως οὗτος εἶναι εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς. Εὐμοιροῦσι τρυφερότητος καὶ αἰσθήματος, ἀλλ' εἶναι πολλαχοῦ σκοτεινὰ καὶ περινενομημένα. Εἶναι καὶ αὐτὰ τῆς σχολῆς τῶν κοραϊστικῶν. Τὸ ὡς δεῖγμα ἀναγνώσθην δοννέτον ἐφάνη ὡραῖον.

Τὸ μαντεῖον τῆς ψυχῆς. — Συλλογὴ τριῶν ἢ τεσσάρων ποιημάτων ὑπὸ τίτλους «Τὸ ἄκαρπο χωράφι», «Ὁ βάρβαρος», «Νέος Μεσσίας» κτλ. Ἀκατάστατα φαντασιοκοπήματα, σκοτεινὰ καὶ προβαίνοντα μέχρις ἀποκαλυπτικοῦ τόνου. Οὐχ ἥττον ἔχουσιν ἄξιαν τινά. Ὁ κ. Εἰσηγητὴς ἀναγινώσκει τὸ ἔμμετρον προοίμιον αὐτῶν, ὅπερ εὐρίσκει ἀδυνατότητον.

Ὁ καθρέπτης τοῦ Πύργου. — Πρωτοτύπου ὕψους ποίημα. Ὁ ποιητὴς προσδίδει ἐντὸς μαγικοῦ καθρέπτου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναπτύσσονται σκηναὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Ἰκανὴ περιγραφικὴ δύναμις τὸ χαρακτηρίζει. Σπανίως ὑψοῦται εἰς τοὺς αἰθέρας τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ πάθους. Ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ, ὅστις φαίνεται γνώστης τοῦ Σαίξπηρ καὶ ἄλλων Ἀγγλῶν ποιητῶν, ἐπέδρασεν ἡ ὀμηκλώδης φαντασία τοῦ βορρᾶ, ἡ ἀντικειμένη πρὸς τὸν αἶθριον Ἑλληνικὸν οὐρανόν.

Θάλασσα. — Συλλογὴ ποιημάτων θαλασσινῆς ἐμπνεύσεως καὶ θαλασσινῶν θεμάτων. Τὰ διακρίνει ἀλήθεια αἰσθήματος, ἐγκράτεια ἐρμηνείας, ἀντοχὴς δημοτικῆς γλώσσης, ἀρετιότης καὶ χάρις, καὶ θελκτικόν τι καὶ ἥμερον. Οὐχὶ βορρᾶς, ἀλλὰ ζέφυρος ἀπαλὸς ἐπιπνέει αὐτῶν. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν κ. Βλάχον νὰ διηγήσῃ:

Τὴν Θάλασσαν, συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων, ἀποτελοῦσι τὰ ἐπόμενα ποιήματα πλὴν τοῦ προλόγου: Στερεῖα καὶ θάλασσα, Ἡ σκουρλίαν σμένῃ ἄγκυρα, Τὰ τρία νησιά

μας, Ὅτι τὸ πέλαγος, Τὸ λουλουῖδι τῆς ἀγάπης, Ὅτι τὴν ἀκρογιαλιά, Τὸ ληλάδι, Τὸ ναυτόπουλο, Ἡ φωλεά, Ἡ Νέζω, Ὁ Ναύτης, Ἡ ψαροπούλα, Τὰ θαλασσοπούλια μας, Δύο Νύκτες, Βαρκαρόλλα, Νύχτα, Τὰ φύκια, Ὁ γλάρος. Ὁ ποιητὴς, ὡς ἐκ τῆς ἀπαριθμήσεως ταύτης καταφαίνεται, δὲν ἀπηξίωσε νὰ δανεισθῇ πρὸς ὀνομασίαν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὴν διαλεκτικὴν λέξιν ληλάδι, ἣν οἱ κριταὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι μόνον τῇ βοηθείᾳ τῶν Ἀτάκτων τοῦ Κοραῖ ἐνόησαν ὅτι σημαίνει χάλικα, καὶ τὴν ἰταλογαλλικὴν λέξιν Barcarolle. Δὲν πρέπει τις ὅμως νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτου ὅτι καὶ τὴν γλῶσσαν καθόλου τῶν ποιημάτων τούτων ἐπιβαρύνουσι πολλὰ τοιαῦτα δάνεια. Τούναντίον — καὶ οἱ κριταὶ εὐχαρίστως σημειοῦσι τοῦτο, ὡς ἐν τῶν καλλίστων περὶ τὴν μορφήν προτερημάτων τῆς Συλλογῆς ταύτης — ἡ γλῶσσα τῆς θαλάσσης εἶναι ἐν γένει καθαρὰ δημοτικὴ, σπανίως δέ, πολὺ σπανίως, ἀσχημίζει αὐτὴν περινενομημένη τις φράσις ἢ λέξις τῆς μιγᾶδος, οἷον φτερωτά, μυρωμένα, βοτσαλοστρωμένα, δλόγλουκα, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον τῆς νέας χύτρας μαγείρευμα. Καὶ γενικώτερον δὲ τὰ ποιήματα ταῦτα ἔχουσι τὴν μορφήν ὁμαλὴν καὶ ἀβίαστον, εὐχρουν, πολλαχοῦ μεθ' ἀπλότητος καὶ ἀπερίττως ἐπιμελελημένην, ὑπερέχουσι δὲ κατὰ τοῦτο ἀποτόμως πάντων τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὑποβληθέντων. Ὁ ποιητὴς φαίνεται οἰκεῖος πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀληθῶς ἀγαπῶν αὐτὴν καὶ μετ' ἀγάπης σπουδάζας τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὴν ὀργήν, τὸ μεγαλεῖον καὶ πᾶσαν μυστηριώδη λαλίαν. Διὰ τοῦτο δὲ ἔχει ἀληθῶς καὶ οὐχὶ ἐπίπλαστον τὸ αἶσθημα. Ἡ ἐμπνευσις τοῦ εἶναι γνήσιον, ἀμυρόν καὶ δροσῶδες συνάμα θαλάσσιον πνεῦμα, ὅτε μὲν αὔρα, ὅτε δὲ βορρᾶς δριμύς καὶ ἄλλοτε νότος τρικυμιώδης: συνήθως ὅμως εἶναι ζέφυρος μαλακός, ὁ μολις ρυτιδῶν τὰ γλαυκὰ νῶτα τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ οἶονε βαυκαλῶν εἰς ὕπνον τὸ γαληναῖον κύμα. Οὕτω δὲ ὁ ποιητὴς φαίνεται ἀσμενίζων εἰδυλλιακῶς μᾶλλον ἢ τρικυμιώδεις σκηνὰς καὶ εἰς ἐκείνας ἰδίως ἐπιτυγχάνει. Τὰ νοήματά του στεροῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δυνάμεως καὶ βάρους, ἔχουσιν ὅμως ἐγκράτειαν καὶ χάριν ἀπερίττον, οὐδὲ ἐντείνονται εἰς πομπήλους, οὐδὲ βαίνουν ἐπὶ καλοδῶρων. Εἰσὶν ἄρτια καὶ ἀπλᾶ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπηθῇ ὅτι ἡ ἀπλότης αὐτῶν ἐκκίπτει ἐνίοτε εἰς πεζολόγιον, τὸ νόσημα δὲ τοῦτο πάσχει πολλαχοῦ τὰ ποιήματα: Στὴν ἀκρογιαλιά, Ἡ Νέζω, Τὰ θαλασσοπούλια καὶ Ἡ Βαρκαρόλλα. Εἰς Δεῖγμα τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ ποιητοῦ ἔστωσαν ἰδίως τὰ ἐξῆς ποιήματα.

Καὶ ὁ κ. Βλάχος ἀνέγνω τὸν Πρόλογον, τὴν Σκουριασμένην Ἀγκυραν καὶ τὸ Ναυτόπουλο, ἐξ ὧν ἔχει ὧδε

Ἡ σκουριασμένη ἄγκυρα.

Σὲ μὲ γωνιά τοῦ λιμανιοῦ, στὴν ἀμμουδιὰ χωμένη
Ὅποιος περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ δῇ λησμονημένη

Μιὰν ἄγκυρα μεγάλη.

Κιτριμισμέν' ἀπ' τὴν σκουριά κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια
Ἐκεῖ μὲ μῆρα ἐρρίχτηκε καὶ θὲ νὰ μείνῃ αἰώνια
κοντὰ στὸ περιγιάλι.

Καθὼς τὸν ναύτη τὸν παλῆ, ποῦ ἐγύρισε τὴν σφαῖρα,
Τὰ γηρατειὰ μεσ' στὴν στερεὰ τὸν ρίχνουε μὲ μῆρα
Κ' ἀποσταμένος κι' ἔρμος τὰ βήματά του σέρνει,
Ἔτσι κι' αὐτὴ ποῦ ἐγύρισε τῆς θάλασσας τὰ βῆθη
Τώρα σκουριάζει μοναχὴ στὴν ἄκρα ποῦ ἐστάθη
Καὶ λυπημένη γέρνει.

Γύρω της σὰν παρηγοριά ἡ θάλασσα ξαπλόνει
Τὸ γαλανὸ τὸ κύμα της καὶ τήνε στεφανώνει

Μὲ τὸν λευκὸ ἀφρό της

Ποῖς ξέρει τί κρυφομηλιὰ μὲ τὴν παλιὰ της φίλη,
Ποῖς ξέρει τί νὰ τῆς μνηστὴρ μὲ τὸ μικρὸ κογγύλι,
Ποῦ ἀπ' τὸ κύμα σέρνεται κοντὰ στὸ σίδερό της.

Φύκις πολλὰ τριγύρω της τῆς ἔχει μαζωμένα,
Ποῦ τὴν σκεπάζουνε χλωμά κ' αὐτὰ καὶ μυρωμένα
Σὰν νεκρικὸ σεντόνι.
Ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἄνεμος ὁ κρύος τοῦ χειμῶνος,
Ὅταν γυρνᾷ στὸ πέλαγος καὶ τὸ ταράζει μόνο
Ἀλύπητα σαρόνει.

Καμμιὰ φορὰ στὴ μοναξιά, ὅταν ψαρεῖ διαβρίνη
Ἀράξη τὴν βαρκοῦλά του καὶ τραγουδῶντας δένη
Στὴν σκουριασμένην ἄγκυρα σφιχτὰ τὸ παλαμᾶρι,
Κι' ἡ ἄγκυρα περήφανη τὰ νηῖα της θυμᾶται
Κι' εὐρίσκει μέσ' τὴν ἐρημιὰ ποῦ γύρω της πλανᾶται
Τὴν πρώτη της τῆ χάρη.

Πῶς μοιάζει μὲ τὴν ἄγκυρα κι' ἡ ἄτυχη καρδιά μου!
Ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸν καὶ μὲ, τὰ τόσα βίβαντά μου
Τὴν ξέχασ' ἡ χάρὰ
Μὴ τάχα ἐκεῖ ποῦ ξεψυχοῦ καὶ μόνη της θά σβύσῃ,
Καινούργια ἀγάπη δὲ θαρρῇ γὰρ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ
Ἀκόμα μιὰ φορὰ;

* *

Μετά ταῦτα ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς εἶπεν
ὅτι ἐδραβεύθη ἡ Θάλασσα, ὡς ἡ κρείττων πάντων τῶν ἄλλων
συλλογὴ, μεθ' ὃ ἀνοιχθέντος τοῦ φάκελλου ἀνεγνώσθη τὸ ὄνομα
τοῦ ποιητοῦ, ὃς ἦν ὁ **Γ. Δαμιανὸς** ἐκ Σύρου. Ἀπενεμήθη δὲ
καὶ ἔπαινος εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ ἔργου ὁ Καθρέφτης τοῦ
Πύργου μου, ὅστις ὡς ἐγνώσθη κατόπιν ἦτο ὁ ὑπὸ τὸ ψευ-
δώνυμον Ἀργύρης Κοταλιώτης γνωστὸς συγγραφεύς. Ὁ
δραβευθεὶς λαμβάνει χιλιόδραχμον γέρας.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΗΡΩΝΔΑΣ.

Τὸ βρετανικὸν μουσεῖον ἐπετέλεσεν ἄρτι ἔργον ἐξαιρετον, τὴν
ἐκτύπωσιν τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ παπύρων μετὰ φωτοτυπικῶν
πάνομοιότητων τῶν χειρογράφων. Ὁ ὥραιος οὗτος τόμος (Classi-
cal texts from papyri in the British Museum, including the newly discove-
red poems of Herondas. Edited by F. G. Kenyon. With autotype fac-similes.
London. 1891), οὗ ἡ ἐκδόσις ἀνετέθη τῷ κ. Κένυον (Kenyon), πε-
ριλαμβάνει πρὸς τοῖς ἄλλοις θησαυροῖς νέα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ
Ἰσοκράτους ἀποσπάσματα, σύνοψιν ἑλληνικῆς γραμματικῆς τοῦ
δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ, λόγον τινὰ τοῦ Ὑπερί-
δου κατὰ Φιλιππίδου καὶ τέλος τὸ πλήρες σχεδὸν κείμενον ἐπὶ
ἰδιορρυθμῶν ποιημάτων τοῦ Ἡρώδου, ἑλληνος ποιητοῦ, ἀνεκδό-
του μέχρι τοῦδε. Κατὰ σύμπτωσιν ἱκανῶς παρᾶδοξον, καθ' ἣν ἀ-
κριβῶς ὦραν οἱ στίχοι οὗτοι ἐξετυπώθησαν τὸ πρῶτον κατὰ τὸν
πάνυρον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ὁ κ. Ρούτερφορντ (W. G. Ruther-
ford), ἐπιμελῶς παραθεωρήσας αὐτόν, ἐδημοσίευσεν αὐτόν ἐν τόμῳ,
ἐκδοθέντι παρὰ τῷ Μάκμιλλαν (**Ἡρώδου Μιμιάμβοι**: Herondas,
a first recension, by W. G. Rutherford. London. Macmillan. 1891).

Ἐν τῷ παπύρῳ δὲν ὑπάρχει τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ
ἐν αὐτῷ ἀνεύρεσις δύο ἀποσπασμάτων, ἀναφερομένων τοῦ μὲν ὑπὸ
τοῦ Στοβαίου, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἀποδιδομένων τῷ Ἡ-
ρώδῳ, καθίστανει ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας ὅτι τὰ ποιήματα ταῦ-
τα ἀνήκουντι τῷ ἐν λόγῳ ποιητῇ, ἀνήκοντι τούτῳ τῇ ἀλεξανδρι-
νῇ σχολῇ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους, οὗτοι εὐρίσκον-
ται ἐν ἱκανῶς κακῇ καταστάσει μετὰ χασμάτων καὶ ἄλλων τοῦ
ἀντιγραφῆως σφαλμάτων, ἅτινα ὁ κ. Ρούτερφορντ ἐπεχείρησε μετὰ
τινος πλειοτέρας ἰδως τοῦ δέοντος σπουδῆς νὰ διορθώσῃ καὶ οὗ-
τως ἔχοντες ὅμως πλέον ἢ ἐπαρκοῦσιν ὅπως παραδῶσιν ἰδέαν
τινὰ οὐ μόνον περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡρώδου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ εἶδους
τῆς ποιήσεως, ὅπερ ἠκολούθησεν, οὕτινος δὲ οὐδὲν διεσώζετο
παράδειγμα. Ὁ Φιλντᾶς, ὁ Θεόκριτος καὶ ὁ Καλλιμάχος ἦσαν
σύγχρονοι αὐτῷ, οἱ τελευταῖοι δὲ δύο εἶχον ὥσαύτως γράψαι μι-
μους ἢ μιμιάμβους ἀπολεσθέντας. Τούντεσθεν γινώσκουμεν τί

ἦσαν οἱ μῦμοι ἢ μιμιάμβοι οὗτοι ἦσαν ἐστιχοῦργημένοι σκηναι-
τοῦ οἰκογενειακοῦ ἢ τοῦ δημοσίου βίου τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου
αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Ἐκαστον τῶν ἐπτὰ ποιημάτων τοῦ Ἡρώδου συνίσταται ἐξ
ἐκατὸν περίπου χωλιάρδων ἐν ἰωνικῇ διαλέκτῳ, φερούσῃ ἱχνυ δω-
ρισμοῦ. Ἐν αὐτοῖς τὸ πᾶν, ἰδέα τε καὶ ἐκφρασις, εἶναι ἑλληνικόν,
ἀκραίφινδως ἑλληνικὸν ἔστιν ἐλαχίστης ἐπιδράσεως τοῦ ρωμαϊ-
σμοῦ, ἀλλ' ἑλληνικόν, τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ. Μὴ ζητεῖ
παρὰ τῷ Ἡρώδῳ τὴν ἡχώ τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀγώνων ἢ
τῶν καλλιτεχνικῶν κλεῶν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτῶν
ἐποχὴν. Ὁ ποιητὴς ζῇ κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ἐν τινὶ ἀνατο-
λικῇ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου ἢ Χίος, ἢ Ἐρυθραία καὶ ἢ Σάμος εἶναι
γείτονες αὐτοῦ, ὁ τῆς Δήλου δὲ ἀλιεὺς εἶναι φίλος αὐτοῦ. τὰ
Ἀδῶνα καὶ ἡ Ῥόδος δὲν ἀπέχουσιν αὐτοῦ πολὺ, ἡ σκηνὴ δὲ ἐνός
μὲν τῶν διαλόγων αὐτοῦ διαδραματίζεται ἐν Κῷ, ἄλλου δὲ ἐν Κυ-
ζίκῳ καὶ ἄλλου ἐν Λέσβῳ. Πρὸς νότον ὁ ὀρίζων αὐτοῦ περι-
βάλλεται ὑπὸ τῆς εὐδαιμονος καὶ ὑπὸ Εὐεργέτην τινὰ Πτολε-
μαῖον εὐήμερουσιν Αἰγύπτου, οἱ τόποι δὲ, ὧν τὸν οἰκογενεια-
κὸν βίον στενογραφεῖ ἡμῖν, εἶναι θαλάσσιοι τινες σταθμοί, κείμε-
νοι μεταξὺ τῆς κυρίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐ-
τῷ οὐδεμία ἱστορικὴ ἢ φιλοσοφικὴ μέριμνα, οὐδεμία μνεία τῆς
κλασικῆς Ἑλλάδος πάντοτε σχεδὸν ἐμφανίζει ἡμῖν γυναῖκα τῆς
μέσης τάσεως, πράττει δὲ τοῦτο μετὰ τινος εἰρωνίας, προσάγων
αὐτὰς ἡμῖν καὶ μεταδιδάζων τὰς οἰκιακὰς αὐτῶν φλυαρίας. Ὁ
Θεόφραστος διὰ τῶν **Χαρακτήρων** αὐτοῦ ἐκληροδότησεν ἡμῖν τὴν
εἰκόνα τοῦ βίου τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Θεόκριτος τὴν τοῦ ἀγροτικοῦ
βίου, μικρὸν πρὸς τὸ κατ' ἰδέαν ἐξηομένην, ὁ Ἡρώδης παρέχει
ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπαρχιακοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τὸ ἔργον τοῦ
Ἡρώδα ἀποβαίνει πολύτιμον, τὸ ἐπόμενον δὲ ἀπόσπασμα ἐκ
τοῦ ἑκτον ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου: **Αἰ ἀγαθαὶ φί-
λαι, — ἀπόρρητα**, κατὰ μετάφρασιν δὲ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἐλλείπει
τοῦ πρωτοτύπου κειμένου, δύναται νὰ παράσῃ σαφεστέραν τινὰ
ἰδέαν.

Μητρῶ. Εἰπέ μοι, φιλότατη Κοριττοί, τίς σοι ἐκέντησε τὸ
κοκκοβαφεὲς ἐκείνο πιλίδιον;

Κοριττῶ. Σὺ δ' εἰπέ μοι, Μητροί, ποῦ το εἶδες;

Μητρῶ. Νοσὶς ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρίνης ἐφόρει αὐτὸ τρίτην
ταύτην ἡμέραν.

Κοριττῶ. Ὡ τοῦ καλοῦ δώρου! πόθεν δὲ λαβοῦσα εἶχε τοῦτο;

Μητρῶ. Θά μου καταγελᾷς, ἂν σοι εἶπω τοῦτο.

Κοριττῶ. Ὅμνυμι τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμούς, Μητροί, ὅτι
οὐδεὶς οὐδέποτε θ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς Κοριττοῦς
ὅ τι ἠθέλες μοι εἶπει.

Μητρῶ. Λοιπὸν ἡ Εὐδοῦλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίτα, ἔδωκεν
αὐτῇ τὸ πιλίδιον τοῦτο, διαβεβαιούσα ὅτι οὐδεὶς θὰ παρῇται
ὅτι εἶχεν ἥδη γένειν χρῆσις αὐτοῦ.

Κοριττῶ. Ἡ Εὐδοῦλη!... Αὐτὴ γονυκλιτῆς οὕτω θερμῶς μὲ
παρακάλεσε νὰ παραχωρήσω αὐτῇ τοῦτο, ὥστε δὲν ἠδυνήθην
ν' ἀρνηθῶ αὐτῇ τὴν χάριν, καίτοι οὐδ' ἅπαξ ἔτι εἶχον μεταχει-
ρισθῇ τὸ πιλίδιον μου... Νῦν δὲ, ἀφοῦ τοσοῦτον ἱκετεύσασα ἔλα-
βεν αὐτό, ἀντιδωρεῖται τοῦτο καὶ πρὸς τοιαῦτα ὑποκείμενα!...
Χαιρέτω ἔσθαι, ἀφοῦ οὕτως ἐννοεῖ τὴν ψιλίαν!... Δύναται νὰ
ζητήσῃ ἐφεξῆς ἄλλαν ψιλάν, ν' ἀρεσθῇ εἰς τὴν Νοσίδα ταύτην,
χάριν τῆς ὁποίας—μή μου καταγίνωσκε τραχύτητα λόγου μεί-
ζονα ἢ κατὰ γυναῖκα, ἀπέστω μου δὲ ἡ Νέμεσις—χάριν τῆς ὁποίας,
λέγω, δὲν θὰ ἐθυσίαζα ἐν πιλίδιον, οὐδὲ τὸ παλαιότατον, καὶ χί-
λια ἔτι ἂν εἶχον!

Μητρῶ. Μὴ, Κοριττοί, μὴ ἐπίτρεπε τῇ ὀργῇ νὰ ἐμφυσᾷ τὸν
μυκτιρᾶ σου ἅμα ὡς ἀκούσης τὴν τῶν μὴ κεχαρισμένων σοι. Ἀ-
νάγκη νὰ δύνασαι νὰ ὑπομείνης τὰς ἐναντιότητας. Ἀλλ' ἐγὼ
πταίω· ὤφειλον νὰ σιωπήσω· οὐχὶ ἀλλόγως ἐκρίθην πολλάκις
ἀξία γλωσσοτομίας... Ἀλλ' εἰπέ μοι ὅτι ἐναγχος δὲ ἠρώτησα,
τίς σοι ἐκέντησε τὸ πιλίδιον τοῦτο; Εἰπέ μοι τὸ φιλότατη, ἂν με
ἀγαπᾷς... (Μειδιᾷ, δειλὸν καὶ ἱκετευτικὸν προσδίδεσθαι). Διατί
γελᾷς; Ἀγνοεῖς ὅπως τὴν Μητρῶ; Τί δὲ βούλεται τὸ σκωπτικὸν
τοῦτο βλέμμα;... Σὲ ἱκετεύω, Κοριττοί, μὴ μοι ἀρνηθῇς τὴν χά-
ριν, εἰπέ μοι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ποικιλτοῦ. Θεοὶ ὀλύμπιοι, ἀνάγκη
ἀπόλυτος νὰ μάθω αὐτό.

Κοριττῶ. Τὸ ὄνομα τοῦ ποικιλτοῦ; Κέρδων.

Μητρῶ. Ὁ ποῖος Κέρδων! Εἰπέ μοι, πρὸς θεῶν. Διότι ὑπάρ-